

[Bernhard Baunsgaard]

ikke talende, når man sammenligner, hvad oldtiden var nået til i kultur, og hvad vi er nået til? Man ser, hvor uendelig lidt der er sket, når man sammenligner med, hvad oldtiden nåede til i teknik og videnskab. Ja men det er jo, fordi der næsten aldrig har været et samfund, der turde prioritere det rigtige og tale om frisind. Der har aldrig været et samfund, der har turdet det.

Der er en engelsk filosof, der har sagt: vil man stoppe fremgangen inden for videnskaben, så skal man bare tage et enkelt område og forbyde videnskabsmændene at beskæftige sig med det. Ja men det er jo det, vi gør gang på gang i kulturen, raffineret ved ikke at ville støtte det nye. Det er ligesom at sige til en pianist: spil for os, spil noget godt, men brug kun de hvide tangenter, de sorte må du ikke røre!

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg har i denne omgang kun nogle ganske få bemærkninger at gøre.

Jeg skal blot sige til fru Nathalie Lind, at jeg i og for sig ikke havde behøvet at få stillet spørgsmålet, om der er tale om en udvikelse af kvalitetsbegrebet, for det står i min redegørelse på side 11, hvor jeg siger, at kvalitet er ikke noget entydigt. Kvalitetsbegrebet har selvfølgelig et andet indhold, når der er tale om støtte til kunstnerisk amatørvirksomhed, end det har, når det drejer sig om de kvalitetsbedømmelser, som 3 mands udvalgene under Statens Kunstfond skal foretage. Deri ligger det i og for sig ganske enkelt, at jeg mener, at der i det brede kulturbegreb ligger en række ting, som skal tages op.

Jeg tager det ikke som nogen insinuation, jeg tager det som et spørgsmål. Kunstnerne skal aldeles ikke vide, hvorfra de får pengene, det siger jeg også i min redegørelse. Jeg siger, at ytringsfriheden skal være reel. Det betyder, at alle meninger må ligestilles i forhold til offentlige støtteordninger, at ingen seriøs kunstner kan udelukkes fra støtte af moralske grunde, at ingen bog kan udelukkes fra bibliotekerne af politiske grunde, at en teatergruppes samfundssyn er uden betydning for dens muligheder for at få støtte. Så er det sagt ganske klart. Der er ingen grænser dér, der er ingen betingelser.

Så skal jeg blot sige til fru Grethe Fenger Møller, der ligesom ville læse det hele mellem linjerne og altså ikke tage ordene og udtalelserne i redegørelsen for pålydende, at der står, at den kulturpolitik, som regeringen går ind for, er en aktiv kulturpolitik, men det er også en frisindet og en tolerant politik. Vi ønsker ikke under nogen form hverken at dirigere kulturlivet eller være formynderne for borgerne. Så er det sagt.

Jeg ville skam slet ikke lægge op til, at det skulle være en debat om socialisme i forbindelse med Holstebro. Jeg glædede mig kun over det, og det var en tak, fordi det blev nævnt, at det var en socialdemokratisk borgmester. Jeg synes da, at det var udmærket, at det blev sagt således.

Hr. Bernhard Baunsgaard stillede jo et spørgsmål om, hvorvidt jeg var enig med undervisningsministeren, og om undervisningsministeren var enig med mig. Det står i og for sig ganske tydeligt både i undervisningsministerens forord og i min bemærkning i starten af bogen, og det kan ikke nytte, at man tager en ting ud af helheden og ikke læser det hele op. Der står nemlig, hvis jeg må tillade mig at citere fra side 10:

»Og ændringer i kulturpolitikken, som i anden socialdemokratisk politik, foregår ikke ved udarbejdelsen af manifeste, men med en holdningsbearbejdelse gennem diskussion – snakken frem og tilbage, kan man måske sige, hvis man vil være mere nøjagtig. Formen har åbenbare svagheder, men flere og indlysende fordele. Til svaghederne hører først og fremmest en teoretisk forholden sig, der kan give – og giver – usikkerhed i afgørelserne og undertiden også selvmodsigende stillingtagen fra sag til sag. En af fordelene er til gengæld det antielitære præg, der i praksis kommer over partiets politik. Alle kan være med, og alle kan blive hørt, men der kan gå lang tid, fra nogen hører noget, til partiet ændrer kurs – længere tid, end mere utålmodige sjæle kan bære. Socialdemokratisk politik, og måske navnlig noget så mangfoldigt og løst defineret som socialdemokratisk kulturpolitik, kan således forekomme træg og tvetydig eller måske rettere mangetydig.

Denne realitet afspejler sig selvfølgelig i en samling diskussionsindlæg som de efterfølgende. Der er lidt af hvert, både til gården og til gaden, og man skal ikke blive skuffet,